Lieta Nr.A42470405
143/AA43-0064-09/2

SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā

Rīgā 2009.gada 9.februārī

Administratīvā apgabaltiesa šādā sastāvā:
tiesas sēdes priekšsēdētāja U.Mihailova,
tiesneši S.Kanenberga un E.Puriņš,

piedaloties pieteicēja *M.K.* pārstāvim *J.M.* un atbildētājas Latvijas Republikas pusē pieaicinātās iestādes Valsts policijas Rīgas pilsētas Galvenās policijas pārvaldes pārstāvei Ligitai Daukštei,

atklātā tiesas sēdē izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta, pamatojoties uz *M.K.* (personas kods */dzēsts personas kods/*) pieteikumu par Rīgas pilsētas Galvenās policijas pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes 2005.gada 3.novembra lēmuma Nr.3572 atcelšanu, sakarā ar *M.K.* apelācijas sūdzību par Administratīvās rajona tiesas 2007.gada 18.jūnija spriedumu.

Aprakstošā daļa

[1] Ar Valsts policijas Rīgas pilsētas Galvenās policijas pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes (turpmāk – Valsts policija vai atbildētājs) 2005.gada 3.novembra lēmumu Nr.3572 (turpmāk – Lēmums) atstāts negrozīts 2005.gada 20.jūnija Rīgas pilsētas Ceļu policijas priekšnieka vietnieka lēmums Nr.050/KP060169, ar kuru *M.K.* saukts pie administratīvās atbildības par Latvijas Administratīvo pārkāpuma kodeksa (turpmāk – LAPK) 149.^{4}panta pirmās daļas un 149.^{15}panta ceturtās daļas, piemērojot naudas sodu Ls 420 un atņemot visu kategoriju transporta līdzekļu vadīšanas tiesības uz 24 mēnešiem.

Lēmumā konstatēts, ka 2005.gada 14.jūnijā plkst. 03.32 *M.K.* vadīja automašīnu VW Transporter, valsts reģistrācijas numura zīme */dzēsta valsts reģistrācijas numura zīme/*, Rīgā pa Kurzemes prospektu no Kleistu ielas puses Bebru ielas virzienā, vadītājs nevarēja uzrādīt dokumentus par tiesībām vadīt atbilstošas kategorijas transportlīdzekli, transportlīdzekļu reģistrācijas dokumentus, būdams alkoholisko dzērienu ietekmē ar minimālo alkohola koncentrāciju izelpojamā gaisā 1,97 promiles, asinīs 1,81 promiles alkohola, kas konstatēts Alkohola, narkotisko un psihotropo vielu reibuma ekspertīzes nodaļā Rīgā, Hospitāļu ielā 55, un fiksēts medicīniskās pārbaudes protokolā alkohola ietekmes noteikšanai Nr.3749/05.

[2] 2005.gada 2.decembrī Administratīvajā rajona tiesā saņemts *M.K.* pieteikums un 2007.gada 5.jūnijā pieteikuma papildinājums, ko parakstījis pieteicēja pārstāvis *J.M.*, kurā lūdz atcelt Lēmumu. Pieteikumā un pieteikuma papildinājumos norādīti turpmāk minētie apsvērumi.

[2.1] Lēmums ir nepamatots, jo pieteicējs nebija vadījis automašīnu.

[2.2] 2005.gada 13.jūnijā pieteicējs ar sievu bija ciemos pie *I.* un *R.L.*, kur lietoja alkoholu. Pieteicējs nenoliedz, ka 2005.gada 14.jūnijā ap pulksten 03.32 atradās stiprā alkohola reibumā un ka klāt nebija personu apliecinoši dokumenti. Pieteicējs tikai atradies pie automašīnas. Pieteicējs atzīst, ka nebija korekts, pieklājīgs. Automašīnu vadīja pieteicēja sieva, jo pieteicējs bija lietojis alkoholu. Brauciena laikā pieteicējs aizrādīja sievai par slikto braukšanas stilu, tādējādi nokaitinot sievu. Abi sastrīdējās.

Pieteicējs bija sarunājis tikšanos ar *D.T.*, lai turpinātu izklaides. Tajā brīdi sieva uzskrējusi augšā uz dzīvokli. Pieteicējs palicis pie mašīnas, lai izkrāmētu mantas un gaidītu sievu, kas pēc mirkļa atgrieztos un novietotu automašīnu. Mašīnā skanēja mūzika, pieteicējs darbojies ap mašīnu piebrauca policijas ekipāža, kas izdarīja secinājumu, ka pieteicējs ir vadījis automašīnu.

[2.3] LAPK 243.panta pierādījumu uzskaitījums interpretējams sistēmiski un pierādījumi lietā pārbaudāmi minētajā secībā, lielāko uzmanību pievēršot tieši administratīvā pārkāpuma protokola sastādīšanas kārtībai un likuma normu ievērošanai šajā procedūrā.

Administratīvā pārkāpuma protokolā nav norādīti notikuma liecinieki, jo atbilstīgi Ministru kabineta 2005.gada 26.jūnija noteikumu Nr.484 „Administratīvā pārkāpuma protokola veidlapu un naudas soda kvīts veidlapu izgatavošanas un izmantošanas kārtība" (turpmāk – Noteikumi Nr.484) 4.14.punkta prasībām administratīvā pārkāpuma protokolā ir norādāmi liecinieki, kā arī ir lietderīgi un pašsaprotami norādīt protokolam pievienotos dokumentus, identificējot tos.

Tiesai būtu jādod tiesisku vērtējumu šiem argumentiem savā nolēmumā, vienlaicīgi jāvērtē arī tā sastādītāja liecības un citu liecinieku liecības un to ticamības aspekts. Apelācijas instances tiesai ir saistoši Administratīvā procesa likuma 251.panta piektās daļas pirmais un trešais apakšpunkti.

[2.4] Administratīvā pārkāpuma protokols, kā izriet no iepriekš norādīto tiesību normu jēgas, tulkojot to teleoloģiski, tiešām nav ekskluzīvs pierādījums ar iepriekš noteiktu spēku, bet tam ir duāla daba, proti, tas vienlaicīgi kalpo par dokumentu administratīvā procesa uzsākšanai pret privātpersonu, kam var sekot tai nelabvēlīga akta izdošana pat bez papildus pierādījumu savākšanas, un tas kalpo par sākumu privātpersonas saukšanai pie administratīvās atbildības uzsākšanai, līdz ar ko tā publiskais raksturs un pieejamība, kas izpaužas protokola kopijas (2.eksemplāra) izsniegšanā pie administratīvās atbildības saucamajai personai, nosaka tā īpašo lomu. Uz minēto norāda arī speciālie Noteikumi Nr.484.

[2.5] 2005.gada 14.jūnijā plkst.05.15 šāds protokols nevar tikt atzīts ar tiesas nolēmumu par likumīgi iegūtu pierādījumu lietā un dokumentu, kas uzsāk administratīvā procesa lietvedību. Bez tam Administratīvā procesa likuma 152.pants paredz, ka tiesa pieļauj tikai likumā noteiktos pierādīšanas līdzekļus. Faktus, kurus saskaņā ar likumu var pierādīt tikai ar - noteiktiem pierādīšanas līdzekļiem, nevar nodibināt ne ar kādiem citiem pierādīšanas līdzekļiem.

[2.6] Medicīniskās pārbaudes protokolā narkotisko (psihotropo) vielu ietekmes noteikšanai (un ne alkohola noteikšanai) minētajā laikā nevarēja pastāvēt ieraksts par alkohola esamību un koncentrāciju asinīs, jo toksikoloģiskā izmeklēšana ar aktu Nr.3023 pabeigta tikai 2005.gada 15.jūnijā, ko apstiprina ieraksts pārbaudes protokolā 150605 aiz ieraksta ”Ir konstatēta alkohola koncentrācija asinīs 1,81%” un pieteicēja paraksta par iepazīšanos ar šo pierādījumu neesamība. Uz pretrunīgumu norāda arī ieraksts aktā “skaidrā apziņā”. Līdz ar minēto pieteicējs apstrīd šos pierādījumus pēc būtības, ko paredz Administratīvā procesa likuma 235.panta pirmā un trešā daļa. Šādi pārkāpti arī Ministru kabineta 2005.gada 23.augusta Noteikumi Nr.625 „Alkohola, narkotisko, psihotropo vai toksisko vielu ietekmes pārbaudes kārtība” (turpmāk – Noteikumi Nr.625). Tādējādi procesuālo normu pārkāpšana ir novedusi pie lietas nepareizas izspriešanas.

[2.7] Interpretējot likuma „Par policiju” 20.panta pirmās daļas 20.apakšpunktu un 17.apakšpunktu kontekstā ar Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas 5.panta pirmo daļu, 6.pantu un 8.pantu, policijas darbiniekam - RGPP CP inspektoram *J.P.* - bija tiesības apturēt transportlīdzekli Volkswagen Transporter (valsts reģistrācijas numura zīme */dzēsta valsts reģistrācijas numura zīme/*) 2005.gada 14.jūnijā uz Kurzemes prospekta tikai tajā gadījumā, ja viņš konstatēja objektīvu pamatu aizdomām, ka transportlīdzekļa vadītājs pārkāpis ceļu satiksmi reglamentējošo normatīvo aktu prasības, un, lai apstiprinātu konstatēta likumpārkāpuma faktu vai objektīvi to izmeklētu, viņam bija tiesības nogādāt pieteicēju uz narkoloģisko pārbaudi ārstniecības iestādē.

[2.8] Uz minēto norāda Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departaments 2006.gada 17.novembra spriedumā lietā Nr.SKA-407/2006, norādot, ka medikamentu lietošana ārstēšanās nolūkos atbilstoši ārsta norādījumiem nav uzskatāma par psihotropo, narkotisko, toksisko vai citu apreibinošu vielu lietošanu LAPK 149.^{15}panta piektās daļas izpratnē (analogi arī ceturtā daļa).

Ja persona šādā gadījumā pēc medikamentu lietošanas vadījusi automašīnu, personas darbības nevar kvalificēt kā LAPK 149.^{15}panta piektajā daļā (arī ceturtās daļas) paredzēto pārkāpumu, bet gan kā tā paša panta sestajā daļā paredzēto pārkāpumu – transportlīdzekļa vadīšanu reakcijas ātrumu un uzmanību samazinošu medikamentu iespaidā, ja tas turklāt ietekmējis autovadītāja darbspējas un ceļu satiksmes drošību.

No administratīvā pārkāpuma lietas minētais neizriet, jo policijas darbinieks *J.P.* nav konstatējis, ka pieteicējs, vadot transporta līdzekli, būtu pārkāpis ceļu satiksmes noteikumus vai ka jebkādu vielu lietošanas ietekme būtu tāda, ka pieteicējs nespētu to darīt un tas ietekmētu pieteicēja darbspējas un ceļu satiksmes drošību.

[2.9] LAPK 149.[15]panta ceturtā daļa paredz tiešu nodomu pārkāpt ceļu satiksmes noteikumus, vadot transporta līdzekli apzinoties, ka persona atrodas narkotisko vielu iespaidā, kas minētās lietas ietvaros nav pierādīts ne ar minēto ziņojumu, ne ar narkoloģiskās pārbaudes aktu, kurus pieteicējs apstrīd pēc būtības.

Attiecībā uz pieteicēja kā potenciāli vainojamas personas un tās subjektīvās attieksmes pret izdarīto pārkāpumu un sekām, tiesai bija jākonstatē, vai pieteicējs, lietojot jebkādas vielas, t.sk., medikamentus, varēja apzināties un apzinājās šo zāļu iedarbību uz pieteicēja auto vadīšanas spējām.

[3] Tiesai iesniegtajos rakstveida paskaidrojumos atbildētājs pieteikumu neatzīst un papildus Lēmumam norāda turpmāk minētos apstākļus.

[3.1] Inspektori sekojuši pieteicēja automašīnai. Pavēlējuši automašīnai apstāties, taču tā turpinājusi ceļu un iebraukusi strupceļā. Inspektori pieskrēja pie automašīnas, lai vadītājs nevarētu aizbēgt. Vadītājs bija apmēram 33 gadus vecs vīrietis un automašīnā atradās viens.

[3.2] Pieteicējs izteicis draudus, ka izrēķināsies ar inspektoriem un viņu ģimenes locekļiem. Apgalvojis, ka viņam esot pazīstamas augstas amatpersonas un tādējādi pieteicējs atpirkšoties.

[3.3] Pieteicēja norādīto liecinieku liecības ir vērtējamas kritiski, jo viņi var būt ieinteresēti lietas iznākumā par labu pieteicējam. Notikuma vietā pieteicējs nav nosaucis nevienu liecinieku, kas norādītu, ka pieteicējs nav vadījis automašīnu, nav šādas personas norādījis administratīvo pārkāpumu protokolā.

[4] Ar Administratīvās rajona tiesas 2007.gada 18.jūnija spriedumu *M.K.* pieteikums par Lēmuma atcelšanu apmierināts daļēji un grozīts Lēmums daļā par piemēroto naudas sodu, nosakot naudas sodu Ls 400 (četri simti lati) apmērā. Pārējā daļā Lēmums atstāts negrozīts. Tiesas spriedums pamatots ar turpmāk minētajiem motīviem.

[4.1] LAPK 149.[15]panta ceturtā daļa noteic, ka par transportlīdzekļa vadīšanu vai mācīšanu vadīt transportlīdzekli, ja izelpotā gaisa vai asins pārbaudē konstatētā alkohola koncentrācija asinīs pārsniedz 1,5 promiles, – (..) transportlīdzekļa vadītājam uzliek naudas sodu no četrsimt līdz piecsimt latiem un atņem transportlīdzekļu vadīšanas tiesības uz diviem gadiem (..).

Tātad, lai personu sauktu pie administratīvās atbildības, ir nepieciešams pierādīt, ka 1) persona ir vadījusi transportlīdzekli un 2) izelpotā gaisa vai

asins pārbaudē konstatētā alkohola koncentrācija asinīs pārsniedz 1,5 promiles.

[4.2] Savukārt LAPK 149.[4]panta pirmā daļa noteic, ka par transportlīdzekļa vadīšanu, ja nav klāt kāda no šādiem transportlīdzekļa vadītājam nepieciešamajiem dokumentiem, citstarp, dokumenta, kas apliecina atbilstošas kategorijas transportlīdzekļu vadīšanas tiesības, transportlīdzekļa reģistrācijas dokumentu, dokumenta (uzlīmes) par transportlīdzekļa īpašnieka civiltiesiskās atbildības obligāto apdrošināšanu un dokumentus (uzlīmes) par noteiktā kārtībā veiktu valsts tehnisko apskati – izsaka brīdinājumu vai uzliek naudas sodu transportlīdzekļa vadītājam divu latu apmērā.

Tātad, lai personu sauktu pie administratīvās atbildības, ir nepieciešams pierādīt, ka 1) persona ir vadījusi transportlīdzekli un 2) klāt nav bijis kāds no transportlīdzekļa vadītājam nepieciešamajiem dokumentiem.

[4.3] Pieteicējs neapstrīd faktu, ka 2005.gada 14.jūnijā ap pulksten 03.32 atradās stiprā alkohola reibumā. Pieteicējs apstrīd faktu, ka 2005.gada 14.jūnijā plkst.03.32 vadīja transportlīdzekli, kā arī apstrīd Lēmuma tiesiskumu.

[4.4] Ar administratīvo pārkāpumu protokolu, Medicīniskās pārbaudes protokolu, Transportlīdzekļa vadītāja nosūtījumu uz medicīnisko pārbaudi Nr.3749, *J.P.* 2005.gada 27.oktobra dienesta ziņojumu, *O.K.* 2005.gada 27.oktobra dienesta ziņojumu un tiesā sniegto liecību ir pierādīts, ka pieteicējs 2005.gada 14.jūnijā plkst.03.32 Rīgā, Kurzemes prospektā no Kleistu ielas puses Bebru ielas virzienā vadīja a/m Volkswagen.

[4.5] Tā kā Medicīniskās pārbaudes protokolā konstatēta alkohola koncentrācija 1,97 promiles, kā arī gan administratīvā pārkāpuma protokolā norādīts, ka pieteicējs automašīnu vadīja nedroši, un *O.K.* dienesta ziņojumā minēto, ka a/m Volswagen vadītājs brauca līkloču un tiesas sēdē sniegto liecību, ka krustojumā brauca ar paātrinājumu, policijas darbiniekiem bija tiesības nogādāt pieteicēju medicīnas iestādē pārbaudes veikšanai, vai ir lietots alkohols. Turklāt, kā norādīja pieteicējs, viņš bija dzēris.

[4.6] Ņemot vērā spriedumā konstatēto, tiesa atzina, ka ir ievērota normatīvajos aktos noteiktā kārtība, kādā transportlīdzekļa vadītājam konstatē alkohola koncentrāciju izelpojamajā gaisā un asinīs. Par pierādītu atzīstams, ka 2005.gada 14.jūnijā plkst.4.32 pieteicēja izelpojamajā gaisā alkohols bija 1,97 promiles.

[4.7] Tiesa atzīst, ka atbildētājs nav pierādījis pastiprinošu apstākļu esamību un nav izdarījis nepieciešamos lietderības apsvērumus un pieteicējam noteiktais naudas sods nav pamatots. Ņemot vērā minēto, tiesa, pamatojoties uz LAPK 286.panta pirmās daļas 4.punktu, atzīst par nepieciešamu grozīt sodu attiecībā uz naudas sodu LAPK 149.[15]panta ceturtās daļas sankcijas ietvaros, nosakot sankcijā paredzēto minimālo naudas sodu Ls 400 apmērā.

[4.8] Pieteicējs saukts pie administratīvās atbildības pēc Latvijas Administratīvo pārkāpuma kodeksa 149.[4]panta pirmās daļas. Ar

administratīvā pārkāpuma protokolu, dienesta ziņojumiem un paša pieteicēja paskaidrojumiem ir pierādīts, ka pieteicējs ir izdarījis LAPK 149.[4]panta pirmajā daļā paredzēto pārkāpumu, t.i., vadījis transportlīdzekli, ja nav klāt dokuments, kas apliecina atbilstošas kategorijas transportlīdzekļu vadīšanas tiesības.

Lēmumā saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpuma kodeksa 35.pantu nav noteikts piemērotais sods – brīdinājums vai Ls 2 naudas sods. Ņemot vērā to, ka Latvijas Administratīvo pārkāpuma kodeksa 149.[4] panta pirmās daļas sankcija iekļaujas Latvijas Administratīvo pārkāpuma kodeksa 149.[15] panta ceturtās daļas sankcijā, tiesas ieskatā atsevišķa soda nenorādīšana nav atzīstama par tik būtisku procesuālu pārkāpumu, lai pieteicējam tiktu pieņemts labvēlīgāks lēmums.

[4.9] Līdz ar to tiesa atzīst, ka lietā ir pierādīts, ka pieteicējs ir izdarījis administratīvos pārkāpumus, par kuriem atbildība paredzēta Latvijas Administratīvo pārkāpuma kodeksa 149.[15]panta ceturtajā daļā un 149.[4]panta pirmajā daļā, bet, ievērojot minēto, pieteicēja pieteikums ir apmierināms daļā.

[5] Par Administratīvās rajona tiesas 2007.gada 18.jūnija spriedumu pieteicējs iesniedza apelācijas sūdzību, ar ko lūdz tiesu atcelt spriedumu un apmierināt pieteikumu – atcelt Lēmumu, izbeidzot administratīvā pārkāpuma lietu, un piedzīt *M.K.* labā no atbildētāja tiesas izdevumus Ls 15 apmērā. Apelācijas sūdzību pieteicējs pamato ar pieteikuma papildinājumos un turpmāk minētiem motīviem.

[5.1] Pirmās instances tiesa, dodot vērtējumu pierādījumiem lietā, nonākusi pretrunās ar pašas secinājumiem, neobjektīvi vērtējusi atsevišķus pierādījumus, nepamatoti piešķirot tiem lielāku ticamības pakāpi nekā citiem pierādījumiem, kā rezultātā taisījusi lietas apstākļiem neatbilstīgu un netaisnu attiecībā pret pieteicēju spriedumu.

[5.2] Nepastāv strīds, ka *M.K.* aizturēšana notikusi 2005.gada 14.jūnijā, un tiesa atzinusi, ka nenosakāmas subjektīvās autorības dēļ nav piedodama ticamība minētajā datumā sastādītam dienesta ziņojumam. Pretrunā savām atziņām turpmāk minētajā spriedumā tiesa vērtējusi pēc 4 mēnešiem sastādītus ziņojumus, kas tapuši jau cita administratīvā procesa ietvaros – pēc pieteicēja ierosinātās sūdzības par 2005.gada 20.jūnija lēmumu, kas pieņemts tieši uz 2005.gada 14.jūnija ziņojuma pamata.

[5.3] Nedodot nekādu tiesisku vai citādi objektīvu pamatojumu, tiesnese norādījusi, ka „tiesas ieskatā policijas darbinieka liecinātajam par notikumiem, kas risinājušies, tam pildot savus dienesta pienākumus, ir piešķirama augsta ticamības pakāpe". Tiesa uzskatījusi, ka nekonstatē policijas darbinieku iepriekšēju saistību ar pieteicēju un līdz ar to vēlmi pieņemt pieteicējam nelabvēlīgu lēmumu.

Minētais ir pretrunā objektīvajai ainai, jo tiesa nopratināja tikai liecinieku *O.K.* pretēji savam sākotnējam ieskatam un pieteicēja pārstāvja

ieskatam, ka lietā nepieciešams uzklausīt arī liecinieku *J.P.*, kas it kā slimības dēļ uz tiesas sēdi neieradās, tādējādi izvairoties no tās. Bez tam no tiesas sēdes protokola, kā arī iesniegtajām piezīmēm pie tiesas sēdes protokola redzams, ka lieciniekam *O.K.* vēl joprojām ir klaji naidīga, neslēpta attieksme pret pieteicēju, ko liecinieks pauda liecībās, ka *M.K.* esot draudējis viņiem, viņa ģimenes locekļiem, bērniem ar slepkavību, izvarošanu, piedāvājis liela apmēra kukuļus, pēc kā šo gadījumu un konkrēto personu viņš „ļoti labi" atceroties.

[5.4] Analogu vienpusēju un neobjektīvu, nevienlīdzīgu nostāju pauž ne tikai tiesneses lēmums uzsākt un pabeigt lietas izskatīšanu bez neieradušies lieciniekiem, bet arī jau iepriekš norādītā pierādījumu – lieciniekuliecību – vērtēšana, izejot no laika perioda, un neņemot vērā reminiscences īpatnības domāšanas procesā, un citas domāšanas procesa īpatnības, kas ir subjektīvas katrai personai.

[5.5] *M.K.* pamatoti vadījās no Administratīvā procesa likuma 10.pantā noteiktā, ka privātpersona var paļauties, ka iestādes rīcība ir tiesiska un konsekventa. Līdz ar to viņam nebija nepieciešams nodrošināt lieciniekuliecības pirms nelabvēlīga akta izdošanas un viņš saprātīgā termiņa ietvaros, pārsūdzot lēmumu, iesniedza tās. Savukārt, atbildētāja iestāde vispār neveica nekādus pasākumus šo lieciniekuliecību pārbaudei un nostiprināšanai, līdz ar ko nav pamatoti tiesas spriedumā kritiskie secinājumi par *T.K.* liecību saturu tiesas sēdes laikā.

[5.6] Pieteicējs apstrīd tiesas secinājumus spriedumā par to, ka policijas darbinieku rīcība bijusi tiesiska un pamatota, vērtējot to tieši otrādi – kā pretrunīgu un nepamatotu. Proti, secinot, ka pa ceļu „nedroši", „līkloču", „ar paātrinājumu" pārvietojusies automašīna, nav saprotama un attaisnojama policijas darbinieku rīcība, neapturot šādi vadītu transportlīdzekli. Līdz ar to pamatoti secināms, ka šie apgalvojumi ir vērtējami kritiski.

[5.7] Nav strīda, ka tikusi veikta izelpojamā gaisa pārbaude alkohola koncentrācijai, līdz ar to nav attaisnojama un izskaidrojama pieteicēja nogādāšana medicīnas iestādē.

[5.8] Lietā nav datu, ka analīžu rezultāti tikuši paziņoti pieteicējam mutiski un ka viņš par to parakstījies. Protokolā pieteicēja paraksts apliecina tikai un vienīgi viņa paskaidrojumus par alkohola lietošanas faktu 6.ailē. Līdz ar to pieteicējs nepiekrīt tiesas dotajam faktu vērtējumam spriedumā.

[5.9] Administratīvā pārkāpuma protokols, kā izriet no iepriekš norādīto tiesību normu jēgas, tulkojot to teleoloģiski, nav ekskluzīvs pierādījums ar iepriekš noteiktu spēku, bet tam ir duāla daba, proti, tas vienlaicīgi kalpo par dokumentu administratīvā procesa uzsākšanai pret privātpersonu, kam var sekot tai nelabvēlīga akta izdošana bez papildus pierādījumu savākšanas, un tas kalpo par sākumu privātpersonas saukšanai pie administratīvās atbildības, līdz ar ko tā publiskais raksturs un pieejamība, kas izpaužas protokola kopijas (2.eksemplāra) izsniegšanā pie administratīvās atbildības saucamajai personai, nosaka tā īpašo lomu.

2005.gada 14.jūnija plkst.05.15 protokols nevar tikt atzīts par likumīgi iegūtu pierādījumu lietā un dokumentu, kas uzsāk administratīvā procesa lietvedību. Bez tam, Administratīvā procesa likuma 152.pants paredz, ka tiesa pieļauj tikai likumā noteiktos pierādīšanas līdzekļus. Faktus, kurus saskaņā ar likumu var pierādīt tikai ar noteiktiem pierādīšanas līdzekļiem, nevar nodibināt ne ar kādiem citiem pierādīšanas līdzekļiem.

[5.10] Tiesa nav izvērtējusi izmantoto pierādījumu iegūšanas procesa likumīgumu, pamatotību, to attiecināmību un pieļaujamību konkrētajā procesā, pārkāpusi objektīvas pierādījumu vērtēšanas un vienlīdzības principus, taisot netaisnu un nepareizu spriedumu pēc būtības, līdz ar ko tas ir atceļams un taisāms jauns spriedums izbeidzot administratīvā pārkāpuma tiesvedību pret *M.K.*

[6] Tiesas sēdē pieteicēja pārstāvis apelācijas sūdzību uzturēja, pamatojoties uz tajā norādītajiem argumentiem. Viņš norādīja, ka nevar sniegt paskaidrojumus par lietas faktiskajiem apstākļiem, bet pieteicēja dzīves un atrašanās vieta viņam nav zināma. Pieteicējs pirms tiesas sēdes ar savu pārstāvi nav sazinājies.

Atbildētāja pārstāve apelācijas sūdzību neatzina.

Motīvu daļa

[7] Pārbaudījusi lietas materiālus, Administratīvā apgabaltiesa atzīst, ka apelācijas sūdzība ir nepamatota un pieteikums ir noraidāms.

[8] Administratīvā procesa likuma 307.panta ceturtā daļa noteic, ja tiesa, izskatot lietu, atzīst, ka zemākās instances tiesas spriedumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pilnībā pietiekams, tā sprieduma motīvu daļā var norādīt, ka pievienojas zemākās instances tiesas sprieduma motivācijai. Šajā gadījumā šā likuma 251.panta piektajā daļā noteiktos apsvērumus sprieduma motīvu daļā var nenorādīt.

Administratīvā apgabaltiesa, izvērtējot lietas apstākļus, atzīst, ka pirmās instances tiesas spriedumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pilnībā pietiekams, līdz ar to Administratīvā apgabaltiesa pievienojas sprieduma motivācija (skat. Administratīvās rajona tiesas 2007.gada 18.jūnija spriedumu).

[9] Administratīvā apgabaltiesa nevērtē tos apelācijas sūdzībā minētos motīvus, kuri izvērtēti pirmās instances tiesas spriedumā.

[10] Attiecībā uz pierādījumu novērtēšanu administratīvo pārkāpumu lietās judikatūrā ir nostiprinājusies atziņa, ka, lai gan policijas darbinieku liecības (arī paskaidrojumi un dienesta ziņojumi) nav pašas par sevi uzskatāmas par absolūti ticamām un neapstrīdamām, policijas darbinieku liecinātajam par notikumiem, kas risinājušies, tiem pildot savus dienesta

pienākumus, ir piešķirama augsta ticamības pakāpe, ja tiesa neatrod šajās liecībās pretrunas ar pārējiem pierādījumiem lietā, kā arī nesaskata personīgu ieinteresētību lietā.

Līdz ar to pirmās instances tiesa, konstatējot, ka pieteicēja paskaidrojumi un liecinieka *I.L.* un liecinieces *T.K.* liecības ir pretrunā ar policijas darbinieku liecībām un paskaidrojumiem, un nekonstatējot policijas darbinieku ieinteresētību lietas iznākumā un pieteicēja sodīšanā, pamatoti piešķīrusi policijas darbinieku liecībām un paskaidrojumiem augstāku ticamības pakāpi.

Attiecībā uz liecinieka *I.L.* un liecinieces *T.K.* liecību un Daiņa Tropiņa paskaidrojumu ticamību pirmās instances tiesas spriedumā ir sniegts detalizēts izvērtējums.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 286.[11]panta otrās daļas 1.punktu un ceturto daļu un 286.[14]pantu un Administratīvā procesa likuma 307.panta ceturto daļu, Administratīvā apgabaltiesa

nosprieda:

M.K. pieteikumu par Rīgas pilsētas Galvenās policijas pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes 2005.gada 3.novembra lēmuma Nr.3572 atcelšanu noraidīt.

Spriedums nav pārsūdzams un stājas spēkā tā sastādīšanas dienā.

Tiesas sēdes priekšsēdētāja U.Mihailova

Tiesneši S.Kanenberga

E.Puriņš